

„Zůstaň s námi, neboť se připozdívá.“ (Lk 24,29)

Cesta do vesnice Emauzy vypráví o putování dvou Ježíšových učedníků. Zklamaní ze snů, plánů a důležitých okamžiků dnů, které strávili s Mistrem, se vraceli domů, aby začali znovu žít život, který opustili, život před setkáním s ním. Uplynuly sotva tři dny od jeho ukřížování a mezi jeho následovníky zavládlo zklamání, strach a pochybnosti.

Vzdalovali se od Jeruzaléma, od neuskutečněného snu, vzdalovali se od Krista a jeho poselství. Byli „smutní“, protože se už tak nějak rozhodli opustit záměr, kvůli němuž ho následovali.

Je to příběh nás všech, když se ztrácíme v situacích, jež nás přivádějí na křižovatky, na kterých se musíme rozhodovat, a často se domníváme, že jediným řešením našich nesnází je vrátit se zpět, vzdát se, rezignovat.

„Kdo z nás nezná emauzský hostinec? Kdo z nás nekrácel někdy večer po této cestě, když se zdálo, že je vše ztraceno? Kristus v nás zemřel... Na zemi už nebyl žádný Ježíš.“¹

„Zůstaň s námi, neboť se připozdívá.“ (Lk 24,29)

Cestou se k nim připojí neznámý člověk, který o právě proběhlých událostech neví. Začne klást přesné otázky, které v nich probudí veškerou hořkost a sklíčenost. Nejprve je vyslechne a pak jim začne vykládat Písmo. Celé je to dialog, setkání, které zanechá stopu natolik, že i když Ježíše stále nepoznávají, prosí ho, aby s nimi zůstal, neboť se připozdívá.²

Je to možná jedna z nejkrásnějších modliteb, které v evangeliích nacházíme. Je to první modlitba, která zaznívá od učedníků ke Zmrtvýchvstalému, a je to dojemná výzva, kterou mu můžeme adresovat všichni, aby zůstal s námi a mezi námi.

¹ François Mauriac, *Vita di Gesù (Život Ježíše)*, Mondadori, Milano, 1950, str. 156, překlad vlastní.

² Srov. Lk 24,17-29.

Oběma učedníkům se otevřou oči při lámání chleba a radost z toho, že ho konečně poznali, je přiměje vrátit se do Jeruzaléma, aby svým přátelům oznámili, že došlo ke vzkříšení.

„Zůstaň s námi, neboť se připozdívá.“ (Lk 24,29)

„Tato slova asi nejlépe vysvětlují zkušenost, kterou my, fokolarínky, máme od počátku, že žijeme s Ježíšem uprostřed nás,“ píše Chiara Lubichová. „Ježíš je stále Ježíšem, a i když je přítomen pouze duchovně, je-li přítomen, vysvětluje Písmo a v hrudi člověku žhne jeho láska - život. Přiměje člověka, který ho poznal, říci s nezměrnou touhou: ‚Zůstaň s námi, Pane, neboť se připozdívá‘: bez Tebe je temná noc (...).“³

Noc je symbolem temnoty, neznáma, nedostatku světla, které se nám nedaří najít, protože nevěříme v jeho přítomnost, která nás stále provází.

Noc je to, co obklopuje naši planetu, zraněnou a znesvěcenou bratrovražednými boji a válkami, které se stále vedou kvůli touze po moci a penězích.

Je to noc, kterou prožívají miliony lidí, kteří už nemají hlas, jímž by se mohli ozvat proti nespravedlnosti a zneužívání.

A my, jak si můžeme uvědomit přítomnost Ježíše, který se ne vždy projevuje podle našich očekávání? Jak můžeme pochopit, že kráčí s námi a snaží se, abychom rozpoznali znamení jeho přítomnosti? A především, jak vytvářet podmínky pro to, aby se projevil a zůstal s námi?

To jsou otázky, na které možná ne vždy umíme odpovědět, ale které nás vybízejí, abychom nezanedbávali hledání Ježíše, abychom zaměřili svůj pohled na spolupoutníka, kterého často nevidíme, abychom rozpoznali Toho, který se může stát přítomným, pokud mezi sebou žijeme vzájemnou lásku.

Cesta do Emauz je symbolem všech našich cest, je to cesta setkání s Pánem, je to cesta, která obnovuje radost v našich srdcích a přivádí nás zpět do společenství, abychom společně svědčili o tom, že **Kristus vstal z mrtvých**.

Patrizia Mazzola a tým Slova života

³ Ch. Lubichová, *Scritti Spirituali 3 (Duchovní spisy 3)*, Città Nuova, Roma 1979, str. 67, překlad vlastní.